

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

□ □ □□□□□□□□ □□□□□□□□ □ □

இன்று கற்போர் கையில் கல்வி இல்லை. ஒரு மாணவனுக்குப் பாடத்தைத் தரிவு செய் யும் சூதந் திரம் இல்லை.

நேசு சியதைத் தரிவு செய் யும் சூதந் திரம் இல்லை.

ஆசிரியரைத் தரிவு செய் யும் சூதந் திரமில்லை. சீ ருடையைதைத் தரிவு செய் யும் சூதந் திரமில்லை.

பாடசாலையைதைத் தரிவு செய் வதற் கான சூதந் திரமில்லை.

மாணவ சங்கங்களை அமைப்பதற் கோ உரிமைகளைக் கேட்டுப் பறுவதற் கோ அவனுக்குச் சூதந் திரமில்லை.

கூறதைத் தது காலகைக் கடன்களை முடிப்பதற் கான சூதந் திரமில்லை.

தனது சொந்தக் கருத்தை பரிட்சையில் வளிப்படுத்துவதற்கும் சூதந்திரமில்லை.

இப்படிக் கல்வித்துறை அதிகாரக் கட்டமைப்பை கொண்டிருக்கும் போது நல்ல சிந்தனையாளர்களை உருவாக்குவது எப்படி?

ஒரு மாணவன் உணர்ந்து களேவி கடைபற்றுகான சந்தர்ப்பத்தை வசதியாகத் தவிர்த்து வருகிறோம். பள்ளிக் கட்டடங்களில் அதிகமும் சொல்லப்படுவது எழும்பு, கையைக் கட்டு, பொத்து வாயை என்ற கருத்தைதான் கடைக் கமுடிகிறது. அல்லது பயிற்சிக் கொப்பியமைமுகத்தில் வீ சியடித்தல், வகுப்புக்கு வளியே நிற்கச் சொல்லுதல், பண்பிள்ளைகளுக்கு மத்தியில் ஆண்பிள்ளைகளைக் கலேசியெதல், ஆசிரியர் ஓய்வறையில் ஒரு மாணவன் தனியாக அகப்படும் போது கிண்டலடிப்பது நமது மாணவ சமிகத்தை உளவியல் ரிதியாகக் கடுமையாகப் பாதித்து வருகின்றன.

இரா. நடராசன் கஹுவது பால 'பள்ளிக் கட்டடங்கள் பலிகட்டங்களாகிவிட்டன. எல்லாம் முன்தயாரிக் கப்பட்டவை. ரெபிடெட் களேவிகள். நோட்சுகளில் அவற்றுக்கு ரெபிடெட் பதில்கள். வகுப்பறையில் ஆசிரியர்கள் ஓய்வெடுக்கிறார்கள். முக்கிய களேவிகளாகான விடகளை மட்டும் மனப்பாடம் சிய்யும் இயந் திரமாய் மாணவர்கள் உருமாற்றம் அடநத்துவிட்டனர்.

எல்லா மாணவர்களுக்கும் சூட்டண்கள் தரப்பட்டுள்ளன. வகுப்பு வரிசை எண், பரிட்சை எண், அவை பெற்றெடுக்கும் மதிப்பண, எங்கும் எண்களே இருக்கின்றன. எண்களே பாடசாலகளை ஆள்கின்றன. எல்லா ஆசிரியர்களும் ஏதோ ஒரு வகையில் மாணவனின் அறிவை அவமானப்படுத்துகிறார்கள்.' என்று கஹுகிறார்.

வகுப்பறைக் கள்ளே சனென்று பார்த்தால் ஒரு வாய் பசிக் கொண்டிருக்கும். நிறயைக் காதுகள் கட்டுக் கொண்டிருக்கும். ஆனால் காதுகள் உண்மையில் கட்டுக் கொண்டுதான் இருக்கின்றதா? காதுகளோடு துருதுருக்கும் கைகள், கால்கள் பல விஷயங்களைச் சிய்து கொண்டிருப்பதயும் காணலாம். அருகிலிருப்பவரிடயே சீட்டுப் பரிமாற்றம், கிள்ளுதல், நோண்டுதல் என சிறுசிறு தாக்குதல்கள், நோட்ஸ் கொப்பிகளில் எதயாவது கிறுக்குதல், ஒன்றுமில்லயானால் ஜன்னலுக்கு வளியே எட்டிப்பார்த்தல், அதுவாமில்லாமல் சில உடல்கள் மட்டும் வகுப்பிலிருக்க உள்ளங்கள் கனவாலகில் மழ்கிக் கிடக்கும். 'கவனத்தை ஒருமுகப்படுத்துதல்' என்ற பரோவையில் கல்வியின் அதிகாரம் ஒரு வாய் பசிக் கொண்டிருக்க நிறயைக் காதுகள் கட்டுக் கொண்டிருக்கும் நிலையில் தொடர்கின்றது.

அப்படி என்றால் பாடம் நடத்தி என்ன பயன்? கவனித்துக் கடைக்கும் சில மாணவர்களுக்கு மட்டும் தான் பாடமா? இது திரிந்தும் பாடம் நடத்த ஆசிரியரை உந்துவது எது? பரிட்சை வரும் போது மாணவர்கள் கவனம் தானாக ஈர்க்கப்படும். அப்போது பார்த்துக் கொள்ளலாம். இப்போது வகுப்பு எப்படி நடந்தாலும் சரி. பரிட்சைக்குக் கவனமாகப் படித்தால் போதும் என்ற மனப்பான்மையா? ஒரு வகுப்பறையில் நடப்பதையார் கண்ணிலும் படாமல் ஒலிப்பதிவு செய்து கட்டுப்பார்த்தால் அதில் எத்தனை களேவிகள் பதிவாகியிருக்கும். மாணவர் கடைக்கும் களேவிகள் அதிகமாக இருக்குமா? ஆசிரியர் கடைக்கும் களேவிகள் அதிகமா? என்றால் நிச்சயமாக ஆசிரியர்களின் களேவிகளே அதிகம் என்ற பதில் வரும். விஞ்ஞானமற்ற முறையில் தான் நாம் மாணவர்களுக்கு விஞ்ஞானம் போதிக்கின்றோம். ஒரு கற்றிப்பிட்ட விசயத்தை உணர்ந்து களேவிகடேபதற்கு அவகாசம் கொடுப்பதில்லை.

மாணவர்கள் கடைகத்தொடங்கும் முன்னரே முன்தயாரிக் கப்பட்ட களேவிகளால் ஆசிரியர்கள் அவர்களையெழுகடித்து விடுகின்றனர். அதாவது ஆசிரியர்க்குத் திரிந்த விடைய மாணவர்க்குத் திரியுமா என்று சோதிப்பதற்காகவே களேவிகள் கடைக்கப்படுகின்றன. நல்ல மாணவனயார்? எனக் கட்டால் கட்ட களேவிக்கு 'டக்' என்று பதில் சொல்லும் மாணவன்' என்று எல்லா ஆசிரியர்களும் கற்றுவர். வகுப்பில் களேவிகள் கட்டு பாடத்தகைக் குழப்பும் மாணவர்களை எந்த ஆசிரியர்கள்தான் விரும்புவார்கள். அருகிலிருக்கும் மாணவன் எழுந்து நிற்கும் மாணவன்க்குப் பதில் சொல்லி மாட்டிக் கொள்வதுமுண்ட. திரியாதவர் திரியாதவற்றதைத் திரிந்து கொள்வதற்காக வினா எழுப்புவதுதான் இயற்கையானது.

திரிந்தவர் மற்றவர்க்கும் திரியுமா என்று தொடர்ந்து கட்டப்து அதிகாரமாகும். மற்றவர்க்குத் திரியாதவென்று உணர்ந்தபின்னும் துருவித்துருவிக் கட்டப்து கொட்டிரமாகும். அப்போது இந்தவார்த்தகைகளை வகுப்பறையில் நாம் கடைக்கலாம். 'டயே' எழும்புடா! கட்ட களேவிக்குப் பதில் சொல்ல!' கட்ட க்கும்பதேதே அவன்க்குத் திரியாதது என்ற உண்மையிருசாரார்க்கும் திரிந்திருக்கும். அருகிலிருப்பவன் அவன்க்குச் சொல்லிக் கொடுக்க முயன்றால் 'என்னடா! கண் எங்க போகுகுது. இங்க பாருடா!' என்ற அதட்டல். திரியாதவர் திரிந்தவரின் உதவியை நாடுவது மாபெரும் தவறா? எது இலகுவானது? களேவிகடேப்தா, கட்ட களேவிக்குப் பதில் தருவதா? திரிந்திருந்தால் விடையதரலாம். திரியாவிட்டால் திரியாதவென்று ஒத்துக் கொள்வதுதான் நரேமயையானது. திரியாதது என்று கற்றுவது ஸலபுகளின் கருத்துப்படி மின்னாவது வகையற்றிவாகும். 'அறிவு மின்னுவகைப்படும். முதலாவது அல்குர் ஆன். இரண்டாவது அல் ஹதீஸ். மின்னாவது எனக்க்குத் திரியாதது என்று சொல்வது' என இப்பனு அப்பாஸ் ரளியல் லாஹு அன்ஹு அவர்கள் கற்றுகின்றார்கள்.

பிசிப்ளின் என்ற பெயரில் முன்பள்ளிப் பாடசாலகைகளில் ஒரு கையகைக் கட்டி, மற்றகையால் வாய்ப்பொத்தி, சூட்டும் விரல்களால் உதடுகளை இறுக்கி மட்டி 'அதிகாரி வருகிறார் யாரும் பசேக்கட்டாது. வாய்ப்பொத்திக் கொண்டு இருக்க வேண்டும். இல்லையலே ததோலையெரித்துவிடுவனே.' என்று ஹிடலர் பாணியில் அதட்டுவதையும்

நாம் கடைக்கமூடியும். பிள்ளைகளின் சின்னஞ்சிறிய கால்களை மூடக்கி வளைப்தோடல் லாமல் உள்ளததையும் மூடமாக் கி விடுகின்றன என்ற சயெ்தி ஆசிரியருக்கும் பற்றேறோருக்கும் தரெயாதா? 'மம்மி-டபி' என்று பற்றேறோரைக் கபிப்பிடவதற்காக 'டூவிங்கிள் டூவிங்கிள் லிட்பிள் ஸ்டார்' என்று பாடூவதற்காகத்தான் கழந்தகைகளை அனுப்புகிறோமா?

களேவி கடைப்பதுதான் கழந்தகைகளின் வலை. ஆனால் பாடசாலகைக் குள் நுழைந்ததுமே களேவி கடைக்கும் ஆற்றலமை மூற்றிலும் தகர்த்தறெயக்கபடிய கல்வி மூறயைதை தான் நாம் தக்கவதைதுக்கொண்டிருக்கின்றோம். வகுப்பறகைக் குள் நுழைந்ததுமே ஆசிரியர்கள் சொல்வதெல் லாம் எழும்புகயைகைக் கட்டு, பொத்து வாயை என்பதுதான் வாயைப்பொத்திக்கொண்டு கவனிக்கவணேடும் எனப்தே மிகப்பெரிய வன்மூறயைகும்.

பாடசாலகை விட்டு கழந்தகைகள் வீட்டுக்கு வந்ததும் பற்றேறோர் ஹோம் வகே எழுத உட்கார்ந்து விடுகிறார்கள். அப்போது தாய்க்கும் பிள்ளைக்கும் இடயைநடக்கின்ற கொடூமயைசொல்ல மூடியாதூ நமது கல்விச் சபிலில் ஆசிரியரூம் மூரடூ பற்றேறோரூம் மூரடர்களாக இருக்கிறார்கள். இவர்களின் ஆக்கினகைளால் இந்த பிஞ்சுக் கழந்தகைகள் மனப்பாடம் சயெயும் இயந்திரங்களாய் உருமாற்றப்படுகின்றனர். இந்த கல்விச் சபிலலை களேவிக் குட்படூத்தும் காலம் வந்து விட்டது. $E=MC^2$ என்னும் சமன்பாட்டை கண்டு பிடித்தவர யார் என்றுதான் வினாததாளில் கடைடூக்கொண்டிருக்கின்றோம். $E=MC^2$ என்பதை நீர் ஏற்றுக்கொள்கிறாயா அல்லது இதற்கு மாற்று சபித்திரம் ஒன்றை உன்னால் கண்டு பிடிக்க மூடியுமா என்று எப்போது களேவி கடைக் தொடங்குகின்றோமோ அன்றுதான் நம் கழந்தகைகளின் அறிவமைதிக் கின்றோம் என்று அர்த்தம்.

தசேயப்பரிட்சகைளில் இரண்டு லட்சத்திற்கும் மறேபட்டோர் பரிட்சகைக்குத் தோற்றுகின்றனர். அதில் மிஞ்சிப்போனால் நாற்பதாயிரம் பரே சித்தியடகைகின்றனர். இது நம் கல்வித்திட்டத்தின் வறெறியாகக் கொள்ளலாமா? வறெறி பற்றவன் அந்தக் கல்வித்திட்டம் தகவமைக்கும் தன்மைக்கறே பவனாக மாற்றப்படுகின்றான். தொழில் கொடூக்கும் அரசுக்கு சார்பாக நிற்கின்றான். அல்லது அரசின் தொழிலை எதிர்பார்த்து அரசியல் வாதிகளூக்கூப் பின்னால் பலைகளோடூ அலவைதயையும் பார்க்கின்றோம். பரிட்சயையில் தோற்றூப்போனவர்களும் சித்தியடரைத் தவர்களபைப் போல தாழ்வூ மனப்பான மயிலயே உழல்கின்றனர். பரிட்சயையில் தோற்றூப் போனதால் எந்தத் தொழிலயையும் தாம் சயெவதற்குத் தயாராகிவிடுகின்றனர்.

மொழி கற்பித்தலிலும் பெரும் அதிகாரம் இங்கே தொழிற்படூகின்றது. 'அம்மா வந்துவிட்டோம். சாப்பிட வந்துவிட்டோம். நாங்கள் ககைழுவிக் கொண்டு வருகிறோம். தண்ணீர் எங்கே அம்மா இருக்கிறது?'

'நீங்கள் மீண்டுமே பரோமம் அங்கே போங்கள். தண்ணீர் அங்கே இருக்கிறது. கைகால் கழுவிக் கொண்டு வாருங்கள். நான் சாப்பாடும் எடுத்துக் கொண்டு வருகிறேன்.' (தமிழ் 1, ஏழாம் பதிப்பு, பக்கம் 79)

'என்ன பாலா வரம்பிலே சறுக்கி விழுந்துவிட்டாயா?'

'ஆம் அப்பா!'

'இவை உயரமான வரம்புகள். அவதானமாக நடந்துவா.'

'ஏன் அப்பா இப்படி உயரமாக வரம்புகளைக் கட்டியிருக்கிறார்கள்? உயரம் இல்லாமல் அகலமாக வரம்புகளைக் கட்டினால் என்ன? அகலமாய் இருந்தால் கண்ணை மட்டிக் கொண்டு ஓடிப் போகலாம் அல்லவா.' (தமிழ் 3, பக்கம் 4)

இப்படி ஒரு குழந்தை தன்தாயிடமோ தந்தையிடமோ அன்றாட வாழ்வில் பசுவதை நாம் கட்டியிருக்கின்றோமா? அப்படிப் பசினால் பெற்றோர் என்ன நனைப்பார்கள். சந்தோசப்படுவார்களா? நிச்சயமாக இல்லை. ஆனால் நமது குழந்தைகள் படிக்கும் பாடநூல்களில் இவையென்ற இலக்கிய வழக்குகள் நிறைந்து கிடக்கின்றன. எந்தக் குழந்தையாவது வரம்பிலே சறுக்கிவிழுந்துவிட்டால் இப்படி உரையாடலா?

பச்சு மொழி தரமற்றது. கொச்சையானது. இலக்கணமற்றது. இழிசனர் வழக்கு போன்ற கருத்தாக்கங்கள், மனோபாவங்கள் மொழித் துய்மவைதிகளிடம் இன்னும் இருந்தே வருகின்றன. நியம மொழி என்று ஒன்று இருக்கின்றதா? அதைத் தீர்மானிக்கும் அதிகாரம் யாருக்குண்டு? ஒரு பிரதேசத்தில் பச்சுகின்ற மொழியை மற்றொரு பிரதேசத்திற்கும் திணிப்பது நியாயமானதா? வீட்டில் ஐந்தாண்டுகள் ஒரு மொழிக் குப்பழக்கப்பட்டும் பாடசாலையை வரும் குழந்தையிடம் இத்தகைய பாடவழிகளைத் திணிக்கும் போது திணறல் ஏற்படாதா? தான் இதுவரை பச்சிய மொழி துய்மயைற்றது என்ற கற்ற உணர்வை ஏற்படுத்திவிடாதா? பச்சுத் தமிழை இழிவழக்கு என்று ஒதுக்குவது பாரம்பரிய உயர்வர்க்க மரபுணர்ச்சியின் அதிகாரமே என்பதையும் நாம் விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும். கற்றறிந்தோரே உயர்வுக்குலத்தோர் என்றும் அவர்களது வழக்கே உயர்வழக்கு என்றும் நடுங்கு காலமாகப் பச்சுப்பட்டும் வருகின்றது. அதே நேரம் எழுத்துத் தமிழை கற்பிக்கும் ஆசிரியர் கட்டி வீட்டில், வளியில் உரையாடலாவது ஒரு

வினோத நிகழ்ச்சியாகவே கருதப்படுகின்றது. நாடகத்தில் வணைட்டுமானால் அப்படிப் பசேமுடியும்.

அவ்வாறே ஆசிரியர்களிலும் பலவகை மாதிரிகள் உள்ளனர். அதில் ஒரு வகை மாதிரி இப்படி இருக்கிறார்கள். அலட்டல் இல்லாதவர், வகுப்பறைக்குள் நுழைந்தால் அங்குமிங்கும் பாரக்கமாட்டார். மாணவர்கள் எழுந்தார்கள் உட்கார்ந்தார்கள்? என்று கட்டப் பாரக்கமாட்டார். நரோகக் கரும் பலகைக்குப் போவார். கணிதப்பாடத்தை எழுதுவார். இந்தக் கணக்கைச் செய்யுங்கள் என்பார், இங்கும் அங்கும் நடப்பார். கணக்கைச் செய்து முடித்தவர் யார்? செய்யாதவர் யார் என்று பரிசோதிக்க மாட்டார். ஓவ்வொருவராய் உற்றுப்பார்ப்பதும் கிடையாது. இருபது நிமிடம் கழித்து அவரே விடகைகள் முழுவதையும் எழுதிவிடுவார். எழுதும் போது பசேவதுண்டு ஆனால் கூறவைக்க இருக்கும். மறுபடி இன்னொரு கணக்கு. 'இதசைச் செய்யுங்கள்' என்பார்.

பரிட்சைத்தாளகைக் கொடுக்கும் போது ஒரு வார்த்தை பசேமாட்டார். சபைரதைத் திருத்தமாட்டார். ஒரு சலனமும் இல்லாமல் கொடுப்பார். குடும்பம் சமீகம் என்று எதிலிருந்தாவது உபதசேத்ததைத் தொடங்கமாட்டார். அநாவசியத்தலயீட்டு அவரிடமில்லை. அநாவசியத்தலயீட்டு இல்லாவிட்டால் வாழ்க்கை வகுப்பறை எல்லாம் சுகமாகத்தான் இருக்கின்றன. ஆசிரியர் நினைப்பதுபோல் இருப்பதற்கு வகுப்பறை என்பது ஆசிரியர் மூதல் போட்டு நடத்துகிற பெட்டிக் கடயை? ஆசிரியர் போகிற வழியிலயே மாணவர்களும் கண்ணை மட்டிக்கொண்டு போகவணைட்டுமா? பின்னர் மாணவர்கள் சிரிப்பதையும் பரிக்கிப்பதையும் தமக்கு எதிரான விசயமாக ஏன் நினைக்கிறார்கள். மாணவரைத் தண்டிப்பதாய் நினைத்து தம்மதைத் தாமதே தண்டித்துக் கொள்கிறார்கள். கட்டீடால் ஒழுக்கம் என்று பசே ஆரம் பித்துவிடுவார்கள். **Desepine** என்பது மொத்த அவமதிப்புகளின் கட்டீட்டுத் தொகுப்பாகும். வகுப்பறை என்பது ஒரு கட்டீட்டுமுயற்சி. கட்டீட்டுமுயற்சி என்பதை ஏற்றுக் கொள்வதுதான் உண்மையான ஒழுக்கமாகும்.

மனிதன் சமீகமாக வாழவே படகைக் கப்பட்டுள்ளான். மற்றவர்களுடனும் உலகத்துடனும் உறவினை ஏற்படுத்துகிக் கொள்ளாமல் வாழ்வது என்பது மனிதனுக்குரிய பண்பல்ல. மிருகங்கள் வணைட்டுமானால் அப்படி வாழ்ந்துவிட்டுப் போகலாம். மனிதன் உலகோடு, மற்றவர்களோடு ஏற்படுத்துகிக் கொள்ளும் உறவு விமர்சனப் பரிவமானது. மிருகங்கள் இயங்குகின்ற, தொழிற்படுகின்ற முறைக்கும் மனிதன் தொழிற்படுகின்ற இயங்குகின்ற முறைக்கும் இடையில் பாரிய வேறுபாடு இருக்கின்றது. மனிதனின் தன்னிலகைக்கும் **Subjectivity** க்கும் புறநிலகைக்கும் **Objective** அதாவது உலகுக்குமிடையேயான இயங்கியல் உறவில் தான் மனித அறிவு தோற்றம் பெறுகின்றது. "உங்கள் தாய்மாரின் வயிற்றிலிருந்து நீங்கள் எதுவும் அறியாதவர்களாகவே உருவாகின்றீர்கள். பின் உங்கள்க்கு களே வியை, பார்வையை, சிந்திக்கும் உள்ளத்ததை நாமதே வழங்குகின்றோம்" என்ற கார் ஆனின் கருத்து இதுதான்.

00000000 00000000 000000 - 2

விமர்சன பஃர்வமான பார்வையின் விளவாக, மனிதன், எல்லாவற்றையும் நஃறேற்று, இன்று, நாளை என்கிற முப்பரிமாணக் காலத்தில் வதைத்துப் பார்க்கிறான். மிருகங்களுக்கு இத்தகைய வரலாற்றுணர்வு கிடையாது. அவற்றுக்கு எல்லாமே இன்றுதான். மனிதன் தன்னையே முப்பரிமாணக் காலத்தில் வதைத்து சிந்திப்பதால் ஒற்றைப் பரிமாண இன்றில் அவன் சிறப்படுவதில்லை. மனிதன் உலககோடுகளும் உறவுகள் அனைத்தும் பின்விளவாகக் குறிக்கோளாகக் கொண்டே அமையின்றன. மிருகங்களுக்கு குறிக்கோள்கள் கிடையாது. மிருகங்கள் யதார்த்தத்தை மாற்றியமைப்பதில்லை. மிருகங்கள் யதார்த்தத்திற்கு இசைவாகக் கம் அடையாதுவிடுகின்றன. மனிதனுக்கு இப்படி அடஜஸ் பண்ணிப்போகமுடியாது. அவன் விமர்சன பஃர்வமான அணுகலுடன் தரேவுகளை, தரெவுகளை மஃறேக்கொள்கிறான். எதார்த்தத்தில் தலையீட்டு செய்து மாற்றுகிறான். இன்றைய நிலையில் திருப்தியடையாத மனிதன் மலேமும் மலேமும் தன்னையே வளர்த்துக் கொள்கிறான்.

மனிதனின் முழுமையான வளர்ச்சி என்பது உயிரியலுக்கு அப்பால் இல்லை. அவனது அறிவு வளர்ச்சி என்றும் முழுமையடையவில்லை. மலேமும் மலேமும் தன்னையே வளர்த்துக் கொள்வதே மனிதனின் அறிவுத்துறையின் திறனாகும். 'இறவை எனது அறிவை விருத்தி செய்வாயாக!' 'நீங்கள் சொற்பமாக அன்றி அறிவுபட்டப்படவில்லை' என்குர் ஆன்குறிகிறது.

மனிதனும் பசுகின்றான். மிருகங்களும் ஒலிக்குறிப்புகளைப் பயன்படுத்திப் பசுகின்றன. ஆனால் மனிதப் பசு உலகை மாற்றியமைக்கின்றது. மாற்றத்தை ஏற்படுத்துகின்ற பசுத்தான் உண்மையான பசுசாக இருக்க முடியும். 'அவன் மனிதனுக்குத் தெளிவாகப் பசுவதற்குக் கற்றுக் கொடுத்துான்.' (55:2) என்று கஃறும் அல்குர் ஆன் மஃறஃரோர் இடத்தில் 'விசுவாசிகளே! நீங்கள் செய்யாதவற்றை ஏன் சொல்கிறீர்கள்.' (61:2) என்று கஃடீகிறது. எனவே உண்மையான பசுக்கு இரண்டு பரிமாணங்கள் உள்ளன.

1. எதிரொலிப்பு (கிதாப்)
2. செயல் (அமல்)

இவ்விரண்டின் இயங்கியல் இணவையை நாம் செயல் என்கிறோம்.

நடவடிக் கயையுடன் / அமலுடன் இணையாத சலால் வறும் சலால்லாக மாறிவிடுகின்றது. எனவடே மனித இருப்பு என்பது மெளனமாக இருக்க முடியாதது. சயலாக அமையாத அதாவது உலகை மாற்றியமைக்காத சலாற்களால் பசேவதும் மெளனம்தான் .

மனிதனாக இருப்புது என்பது உலகுகுக்கு பயெரிடுவது 'அனதைத்துப் பயெர்களையும் ஆதமுகுக்கு அல்லாஹு கறபித்தான்.' (2:31) மனிதனாக இருப்புது என்பது உலகை மாற்றியமைப்புது. ஓர் முறை பயெரிடப்பட்டவுடன் உலகானது மலேும் தன்னபை பிரச்சினையாக கிப்புயெரிடுபவர்கள் முன்னிறுத்திக் கொள்கிறது. எனவடே புதிய பயெரிடும் நடவடிக் கைகளை மனிதன் மறே கொள்ள வணே டியிருக்கிறது. அதாவது உண்மையான சலால்லைப் பசேவது அல்லது உலகை மாற்றியமைப்புதென்பது ஓர் சில மனிதர்களின் தனியுரிமையல்ல. ஓட்டுமொத்த சமிக் உரிமையாகும் .

'ஓர் சமிக் கத்திலுள்ளார் தங்களதைத் தாங்களே மாற்றிக் கொள்ளாத வரலை அல்லாஹு வும் அந்தச் சமிக் கத்தை மாற்றி விடுவதில்லை.' (13:11) ஓர்வரகுகான சலால்லை இன்னொருவர் பசேவதென்பதோ பயெரிடுவதென்பதோ சாத்தியமில்லை. மனிதர்களுகுக் கிடையிலான பசேசு என்பது monologue – ஓர் வழி உரையாடல் அல்ல. அது இரு வழி உரையாடல் . உலகுகுக்குப் பயெரிடுவதற்காக மனிதன் உரையாடுகின்றான் . பயெரிட விரும்புபவர்களுகுக்கும் பயெரிட அனுமதிக் காதவர்களுகுக்கும் இடையில் உரையாடல் சாத்தியமில்லை. எனவடே, பயெரிடுகின்ற, பசேசுகின்ற உரிமையை இழந்த மனிதர்கள் இத்தகையை உரிமை மறுப்புக் கதிராக தமது பசேசுரிமையைப் பறெவணே டியிருக்கிறது. நபிகளார் தனது கல்வி முறையில் மாணவர்களுகுக்கு இந்தப் பசேசுரிமையை வழங்கி உரையாடலுகுக்கு வழிவகுத்திருக்கின்றார்கள் .

மாணவர்கள் பற்றிய தங்கள் மதிப்பீடுகள் பொய்யாகிப் போவதை உணராத ஆசிரியர் எவரமடே இருக்க முடியாது. தங்கள் கையில் இருக்கும் தரவுகளால் தான் ஆசிரியர்கள் மாணவர்களை இடபைபோடுகின்றனர் . ஓவ்வொருவரலை மதிப்பிடவும் தனித்தனி அளவுகுக்கோல்கள் தேவை என்ற உண்மையும் மறந்து அல்லது புறக் கணித்து சமிக் கம் உரவாக் கிய பொதுத் தராசுகளால் மதிப்பிடுகின்றனர் .

வறெறி பறும் வரலை மாணவர்கள் மீது ஆசிரியர்களுகுக்கும் பறெற்றோர்களுகுக்கும் தீராத சந்தகேம் இருக்கும் . வறெறி பறெறபின் நான் நினகைக் கவடே இல்லை, இவன் இப்படித் திறமசாலியாய் இருப்பான் என்று மிக் கின் மலே விரலை வபைபார்கள் . இவ்வாறு தங்களால் புரிந்து கொள்ளாமல் போன மாணவர்களின் இயல்புகளைப் பறறி க்றாத ஆசிரியர்களடே இல்லை எனலாம் . இவ்வாறு வீட்டினதும் வகுப்பறையினதும் இளயை தலமைமுறை பறறிய தவறான மதிப்பீடுகளை அடுக்கிக் கொண்டே போகலாம் .

ஆசிரியர்க்கு எல்லா மாணவர்களின் அறிவுத்தரத்தையும் ஓரயேடியாக மட்டிட்டு விட முடியாது. இறதைத்திரின் உரையாடல் வழிக் கல்வியைப் பற்றி அபிமதி அல் அவர் அறி கிறும் போது 'நபிகளார் அதிகாலதைத் தொழுகையை நிறைவேற்றியதும் நாம் அவர்களிடம் சலவலோம். எங்களில் சிலர் அவரிடம் அல்குர் ஆனபை பற்றிக் கலேபார்கள். வறோசிலர் வாரிசுரிமசைச் சட்டம் பற்றிக் கலேபார்கள். இன்னும் சிலர் தமது கனவுகளைப் பற்றி வினவுவார்கள். (ஆதாரம் : தபராணி, முஸ்லிம்)

எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலும் உரையாடல் சாத்தியமாய் இருப்பதில்லை. ஓடுக்கும் வரக்கத்திற்கும் ஓடுக்கப்படும் வரக்கத்திற்குமிடையில் உரையாடல் நிகழ்வதில்லை. ஓடுக்கும் வரக்கம் ஓடுக்கப்படும் மக்களை மெளனிகளாக மாற்றுகின்றனர். அவர்கள் வாய்ப்போப் பிராணிகளாக மாற்றுகின்றனர். இதனை முழுமையாகச் சாதிப்பதற்கு கல்வித்திறமையும் ஊடகத்திறமையும் ஓடுக்கும் வரக்கம் கையாள்கின்றது. தமக்கு வசதியான கோணத்தில் நிகழ்ச்சிகளைத் தொகுத்தளிப்பதன் மூலம் ஓடுக்கப்படும் மக்களை எதுவும் செய்ய முடியாதவர்களாக கட்டிப் போட்டுச் செயலிழக்கிறவர்களாய் மாற்றிவிடுகின்றனர். இதனால் ஓடுக்கப்படும் மக்களுக்கு விமர்சனப்பார்வை இல்லாமல் போகின்றது. ஓடுக்குவோர்களின் புனைவுப் பார்வைகளையே அவர்களும் தமது பார்வைகளாக ஆக்கிக் கொள்கின்றார்கள். இதனால் ஆக்கிரமிக் கப்படும் ஓடுக்கப்படும் மக்கள் ஆக்கிரமிப்பாளர்களின் கலாசாரப் பண்பாட்டு அடிமைகளாக மாற்றுகின்றனர். அவர்களைப் போல உட்ப்பது, அவர்களைப் போல நடப்பது, அவர்களைப் போல பசுவது போன்ற நிலை இம் மக்களிடம் ஏற்பட்டது விடுகின்றது. ஆக்கிரமிக் கப்பட்டவர்கள் தங்களதைத் தாழ்ந்தவர்களாகவும் தகுதியற்றவர்களாகவும் கவேலமானவர்களாகவும் பசுவதற்குச் சொல்லற்றவர்களாகவும் கருதி மெளனமாகிவிடுகின்றனர்.

மெளனப் பண்பாட்டிற்கு இலக்கான இந்த மக்கள் தங்கள் அகத்தையும் புறத்தையும் இயங்கியல் ரீதியாக இணைத்து அறிவை உற்பத்தி செய்து கொள்ள முடியாமல், அதிகாரத்தை எதிர்க்க முடியாமல் திணறுகின்றனர். கரும் பலகையையும் வணிகாட்டியையும் ஒழிக்காத வரையில் இந்நிலையை மாற்ற முடியாது. சொற்பொழிவு ஒரு நோயாக மாறிவிட்டது. கற்பிப்பதற்கான முழுமுதற் சாதனமாகக் கையாளப்பட்டது வருகின்றது. சொற்பொழிவால் கல்வி உயிரற்றதாய் போய் விட்டது. ஆசிரியர்கள் அண்டாப் பாத திரமாகவும் மாணவர்கள் வறற்றுக் கோப்பகைகளாவும் மாறிவிட்டனர். அண்டாக்களில் இருக்கின்ற அறிவு வறற்றுக் கோப்பகைகளில் நிரப்பப்பட்டதுகின்றது.

நன்றாக நிரப்புவவர் நல்ல ஆசிரியர். உடனடியாக அதை எடுத்து நிரப்பிக் கொள்பவர் நல்ல மாணவர். இவ்வாறு கல்வி Deposit ஆக மாறிவிட்டது. இன்று கல்வியில் ஒரு வங்கிக் கண்ணோட்டமே நிலவுகின்றது. வபைபுக்களை ஏற்று நிரப்பிக் கொள்வது. தகே கிவபைபது. மின்னும் மணித்தியாலத்தில் வாந்தி எடுப்பது. வாந்தி எடுப்பதற்கு ஐந்தி நிமிடத்திற்கு முன்னர் மறந்துவிட்டால் அவன் பரிட்சையில் தோற்றுவிடுகிறான். வாந்தி எடுத்த பின் ஐந்து நிமிடத்தில் மறந்துவிடுவதால் அவன் சித்தயடநைத் தவனாகக் கருதப்பட்டதுகின்றான். ஐந்து நிமிடத்திற்கு முன்னர் மறப்பது, பின்னர் மறப்பது என்ற

வித்தியாசத்தில் தான் இன்றைய கல்வியின் வறற்றி தோல்வி தீர்மானிக்கப்படுகின்றது. மொத்தத்தில் இன்றைய கல்வி முறை மாணவர் சமீகத்தை அவமதிக்கின்றது.

ஆனால் இறதை துதரின் கருத்துப்படி அறிவு ஒரு பொதுப்பொருளாகும். அது ஆசிரியரின் நோடஸ் ஆகவோ தசீயக் கல்வி நிறுவகத்தின் சொத்தாகவோ குறுக்கப்பட்டுவிடக் கூடாது. பொதுப்பொருளான அறிவை ஆசிரியரும் மாணவரும் தடேவணேட்டும். ஒரு வகுப்பறையிலிருக்கும் நாற்பது மாணவர்களில் ஆசிரியரும் நாற்பது தியோராவது மாணவராக மாறித் தடேவணேட்டும்.

'அறிவைத் தடேவது அனதைத் து முஸ்லிம்களின் மீதும் கடமையாகும்.' (ஆதாரம்: இப்னு மானா, முஸ்லிம்) அரபு மொழியில் தலப என்றால் தடேவது என்று பொருளாகும். தாலிப் என்றால் தடேவவன் என்று பொருள். மாணவனைக் குறிப்பதற்கு இச்சொல்லே பயன்படுத்தப்படுகின்றது. மற்றொரு ஹதீஸில் 'அறிவு காணமல் போன முஃமினின் சொத்தாகும்.' (ஆதாரம்: முஸ்லிம்) காணாமல் போன பொருளை கண்டுபிடிக்க வணேட்டுமாயின் தடேவது அவசியமாகும். ஆங்கிலத்தில் ஆய்வைக் குறிக்கின்ற Research என்ற பதமும் திரும்பத் திரும்பத் தடேவது என்ற பதையே சூட்டுகின்றது.

ஆனால் ஆசிரியர் மாணவர்களை வறற்றுப் பாத்திரம் என்றே நினைக்கின்றார். அது பொய்யாகும். மாணவர்களிடமிருந்து ஆசிரியர் எதனையும் கற்றுக் கொண்டதாக ஒருபோதும் ஒத்துக் கொண்டதில்லை. ஆனால் உலகில் மிகப் பெரும் ஆசிரியர் அதனை ஒத்துக் கொண்டுள்ளார். அவர் தனது மாணவர்கள் விவசாய நடவடிக்கையில் மகரந்தச் சரேக்கையில் ஈடுபட்டதைத் தடசையெதார். அடுத்த முறை விளசைச் சல் குறதைத் தது. காரணத்தகைக் கட்டார். தான் தடசையெத் ததுதான் காரணமென மாணவர்கள் கறினர். அப்போது அவர் மாணவர்களபை பார்த்து உங்களடயை தொழில் நுட்பம், விவசாயம் போன்ற உலகியல் நடவடிக்கைகளில் நீங்களே மிகவும் அறிந்தவர்கள் என்று கறினார். அவர் தான் இறுதித் துதர் முஹம்மத் (ஸல்). அல்லாஹ் வின் துதரே தனது தோழர்களிடம் தனது கருத்தை மாற்றிக் கொண்டிருக்கும் போது நமது ஆசிரியர்கள் நபிகளாரைவிட மமே பட்டவர்கள் என நினைக்கிறார்களா?

கல்வியை ஆசிரியர் பபிப்பிக்கின்றார். மாணவர்கள் பபிக்கின்றார்கள். ஆசிரியர்க்கு எல்லாம் தரெயும். தரெயாதது எதுவுமே இல்லை. ஆனால் மாணவனுக்கு ஒன்றும் தரெயாதது. ஆசிரியர்கள் சிந்திக்கின்றனர். மாணவர்கள் சிந்திக்கப்படுகின்றனர். ஆசிரியர் பசுகின்றார். மாணவர்கள் கவனிக்கின்றனர். ஆசிரியர் ஒழுவக் குபடுத்துகின்றார். மாணவர்கள் ஒழுவக் குபடுத்தப்படுகின்றனர். ஆசிரியர் சயெல்படுகின்றார். மாணவர்கள்கு எந்த வலேயையும் கிடயைத்து. ஆசிரியர் பாடத்திட்டத்தைத் தரேவது சயெகின்றார். மாணவர்கள் அதபை பொருந்திக் கொள்கின்றனர். மாணவர்கள் கஷ்டப்பட்டு பாடக் குறிப்புகளை பகைகாட்பண்ணி நிரப்பிக் கொட்டுகின்றனர். இதனால் அவர்கள்கு விமர்சனப் பார்வை கிடயைத்து. உலகை மாற்றியமைக்கும்

நோக்குக் கிடயைதது. புனைவுகளால் பரோத் தப்பட்ட சிததைத் தயதார்த்தங்களை ஏற்றுக்கொண்டு விடுதலை பற்றிச் சிந்திக்காதவர்களாக மாறிவிடுகின்றனர்.

மொத்தத்தில் ஜனநாயகமற்ற பாடத்திட்டம். சமீபவர்க்கு அந்நியமான பாடங்கள். எள்ளளவும் ஜனநாயகமற்ற ஆசிரியர்-மாணவர் உறவு. மாணவரின் சிந்தனைகளை கிளர்வுக்கு இடம் கொடாத சொற்பொழிவுக் கல்வி முறை. ஆசிரியர்களை கண்டவாடன எட்டுக்கு மடிந்து நின்றல். பட்டமளிப்பு விழா போன்ற குறியீட்டு வன்முறைகள் மட்டும் அதிகாரமையங்களாக்கக் கீழ்ப்படிய வதைத் தல் எனப் பலவழிகளில் மாணவர் காய்பிக்கப்படுகின்றனர்.

பட்டிய வாய்களும் உறதைப் போன மெளனமும் வேகப்பறையின் வரவிலைக் கணமாய் உள்ளன. அர்த்தமுள்ள உரையாடலுக்குப் பதிலாக ஆசிரியரின் ஒற்றைக்கூரலே வகுப்பறையின் சங்கீதமாக உள்ளது. வகுப்பறை என்பது சமீகத்தைப் பிரதிபலிக்கும் பிம்பமாக இருக்கிறது. சமீகம் உரத்துப் பேசுகிறவன் பேசுக்குத் தலையாட்டும் அல்லது மெளனம் சாதிக் கும். மெளனத்தைக் கலக்க உரையாடலை, முறையான விவாதத்தைத் தொடங்கினால் ஆளுககால் பேசுவார்கள். ஒருவரைப் பார்த்து இன்னொருவருக்கு தரையம் வருகிறது. சிலபோது விதனடாவாதங்களும் வரலாம். வகுப்பறை சமீகத்தை அப்படியே பிரதிபலிக்கின்றது. இதனால் விவாதப் பண்பாடே இல்லாதவர்கள் என்று உரையாடலின் வாயிலை அடதைத் துவிடக் கட்டாது. கட்டளை பிறப்பித்துக் கொண்டே இருந்தால் வகுப்பறை இறுகிவிடும். நிறுணாண்டுகளாய் இறுகிப்போய் கிடக்கும் நமது வகுப்பறைகளின் மெளனத்தை உடக்கும் வகையிலேயே நபிகளாரின் கல்விக் கொள்கை இருக்கின்றது. அவர்களிடம் கற்றுக்கொள்ள முன்வந்தார். ஆசிரியர் என்பவர்களே விகடே கப்பிறந்தவர் என்ற நிலையை மாற்றி ஆசிரிய சமீகத்தை நோக்கி ஆயிரம் ஆயிரம் களே விகளைக் கடைக் வணேட்டும் என்று நபிகளார் போதிக் கின்றார்.

வகுப்பறையாருக்குச் சொந்தமானது? வகுப்பறையாருக்குச் சொந்தமானது என்று பரெும் பாலான மாணவர்கள் உணர்கிறார்கள். பொதுவாக மாணவர்கள் வகுப்பறையை ஆசிரியரின் வகுப்பறையாகத் தான் பார்க்கிறார்கள். தங்கள் வகுப்பறையாகப் பார்ப்பதில்லை. ஜனநாயகப் படி வகுப்பறையானது அங்கிருக்கும் நாற்பது பரேக்குச் சொந்தமானது? அல்லது நாற்புத்ததைத் து நிமிடங்களாக்கக் கு ஒறுமுறை வந்துவிட்டபுப் போகும் ஒருவருக்குச் சொந்தமானது?

வகுப்பறையைத் திட்டமிடவும் ஆசிரியரின் பணியில் கரூத்துத் தரிவிக் கவும் பரஸ்பர ஜனநாயக உரிமைகளை அனுபவிக் கவும் மாணவருக்கு உரிமை இல்லாத பட்டத்தில் அவன் இந்த வகுப்பறையைத் தன் வகுப்பறையாக ஏற்றுக்கொள்ளப் போவதில்லை. இந்த ஒற்றையாட்சித் தன் மையிலிருந்து பிரிந்து சிலேலவே முயற்சிப்பான். ஆசிரியர் நடத்தும் வகுப்பறையைவிட மாணவர்கள் நடத்தும் வகுப்பறை சுவாரஷ்யமாக இருக்கின்றது.

அங்கே மாணவர்கள் உன்னிப்பாய்க் கவனிக்கார்கள். அப்பாவி மாணவனுக்கும் அது உந்துதலகைக் கொடுக்கின்றது. அங்கே ஒற்றகைக் குரல் இருக்காது. ஒற்றகைச் சிந்தனை இருக்காது. மொத்தத்தில் ஒற்றகை ஆட்சி இருக்காது.

வகுப்பறையில் ஆசிரியருக்கென்று முன்னால் ஒரு மசேகை இருக்கும். பரமப்பாலானோர் அதன் பின்னால் இருந்து பசேவார்கள். சிலர் முன்னால் இருந்து பசேவார்கள். புத்தகம் வைத்துக் கொள்ள, கையை ஊன்றிக் கொள்ள, நிற்குகொண்டிருக்கும் போது லசேகச சாயந்து கொள்ள என்று அந்த மசேகைக் கு சில நிரந்தரமான பணிகள் உண்டு. சிலர் நடப்பார்கள், ஆனால் மசேகையைத் தாண்டி அதிக திரும்புகமாட்டார்கள். கண்ணைத் திரியாத கயிறு ஒன்று அவர்களையே மசேகையோடு கட்டிப்போட்டு வைத்திருப்பதைப் போல தோன்றும். எவ்வளவு காலத்திற்கு ஆசிரியர் மட்டும் வகுப்பறையை ஆக்கிரமித்து நிற்பது அறுபது வயது ஆனபின்மும் கதாநாயகன் அந்தஸ்தை விட்டுக் கொடுக்காத தமிழ் சினிமா கதாநாயகர் போல நமது ஆசிரியர்களும் ஆக்கிரமித்திருக்கிறார்கள். இளம் கதாநாயகர்களின் கைகளுக்கு வகுப்பறை போகவேண்டும்.

கற்போர்கையில் கல்வியை எடுக்க வேண்டாமானால் இந்த மெளனப்பண்பாட்டை உடைத்துக் கொண்டு விமர்சன உணர்வும் செயலக கமும் உலகை மாற்றியமைக்கும் குறிக் கோளுடனும் அக்கல்வி உருவாக வேண்டும். அறிவு உற்பத்தி, அறிவுப் பரிமாற்றம் ஆகிய இரண்டையும் பிரித்துப் பார்க்கக் கூடாது. அறிவு உற்பத்தி ஆசிரியர் மாணவர் உறவில் உள்ள இயங்கியல் தன்மையிலேயே உற்பத்தியாக வேண்டும். பரிமாற்றம் இருதரப்பிலும் நிகழவேண்டும். இதகைச் செய்ய ஆசிரிய மாணவ மூரண்பாட்டை மூதலில் ஒழிக்கவேண்டும். இருவருக்கும்ிடையில் ஜனநாயக பரவமான உரையாடல் நிகழவேண்டும். உரையாடல் மலம் ஆசிரியரின் அதிகாரம் தகர்த்தறியப்பட வேண்டும். இப்போது ஆசிரியர் சொல்லிக் கொடுப்பவர் அல்ல. மாணவருடனான உரையாடலில் அவரும் கற்றுக் கொள்கிறார். மாணவர்கள் கற்கின்ற அதே நேரம் ஆசிரியருக்கும் கற்றுக் கொடுக்கின்றனர். எனவே யாரும் யாருக்கும் சொல்லிக் கொடுப்பதில்லை. அதேபோல் யாரும் சூயமாகக் கற்பதுமில்லை. இங்கு கல்வி அறிதல் செயற்பாடாக இருக்கின்றது. ஆசிரியரும் மாணவரும் அச்செயற்பாட்டில் ஈடுபடக்கின்றனர். அறியப்படும் பொருளே அவர்களையே இணக்ககின்றது.

அறிவு ஆசிரியரின் சொத்தாக மாறினால் அறிதல் நடவடிக்கையில் மாணவர் பங்குபற்ற முடியாது. மாணவன் செயலக கமற்ற பார்வையாளனாக இல்லாமல் ஆசிரியரிடம் உரையாடல் மறே கொண்டு விமர்சன பரவமாக, சகஆய்வாளனாக மாறுகின்ற போதே கற்போர்கையில் கல்வி வந்து சேரும்.

என்ன படிக் கிறோம்? என்ன எழுதப்பட்டதுள்ளது? ஏன் எழுதப்பட்டதுள்ளது? என்பதை விமர்சன பரவமாகக் கேட்டுக் கொண்டே கற்கத் தொடங்கவேண்டும். பாடத்தை அது

எழுதப்பட்ட சமூகத்தில் மட்டுமல்ல வாசிக்கும் சமூகமும் வதைத்துப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். வாசிப்பு என்பது பாடத்தைத் திருப்பி எழுதுகின்ற பணியாகும். வாசிப்பவர் பாடத்திற்கு முன்னால் அபிபணிந்து கிடந்தால் அறிவு உற்பத்தி நடப்பெற மாட்டாது. மாறாக பாடத்தைக் களேவிக் குள்ளாக வேண்டும். அப்போதுதான் கற்போருக்கு கல்வி கிட்டும்.

உண்மையான கற்றல் என்பது கருத்தமவைகளைத் தெரிந்து கொள்வதோடு திருப்திபட்டதுக் கொள்வதல்ல. கருத்தமவைகள் வறும் குறிகள் (Signs) மட்டுமே. மாறாக உண்மையான கற்றல் விசயங்களை அவற்றுக்கே உரிய தனித்துவமிக்க உண்மையில் கண்டுணர்வதாக இருக்க வேண்டும்.

ஆதாரக் குறிப்புகள்:

1. 1992 களில் நிறப்பிரிகை மாற்றுக் கல்வி தொடர்பாக பல கட்டுரைகளை வெளியிட்டது. அதில் வெளிவந்த அ. மார்க்ஸின் கட்டுரையிலிருந்து பெருமளவான கருத்துக்கள், பந்திகள் இக்கட்டுரையில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. மாற்றுக் கல்வி தொடர்பான மதச்சார்பற்ற சிந்தனையை எவ்வாறு இஸ்லாமிய மயப்படுத்துதலாம் என்பதற்கான முயற்சியே இதுவாகும்.

2. எம். ஏ. நுஃமான், ஆரம்ப, இடநிலை வகுப்புகளில் தமிழ் மொழி கற்பித்தல் ஒரு மொழியியல் அணுகுமுறை, கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம், மதுரைப் பதிப்பு 2002.

3. அ. ஜோன் லாயி, கற்கத்தவறிய பாடங்கள், சம்பமங்களா மலர் 7, இதழ் 5, 1994

4. கல்வி, இந்திய மாணவர் சங்கம், சுவாத் விஷன், மதுரைப் பதிப்பு 2000.

5. சாந்திர ராமசாமி, தமிழகத்தில் கல்வி – வ. வசந்தி தேவியுடன் உரையாடல், காலச்சுவடு பதிப்பகம், 2002

6. ச. மாடசாமி, எனக்குரிய இடம் எங்கே, அருவி மதுரைப் பதிப்பு பிசெம்பார் 2003, மதுரை.

source: <http://idrees.lk/?p=504>